

[Indenrigsministeren]

Den psykosociale støtte er vigtig i vores omsorg, ikke alene for dem, der er syge, men også for dem, der er smittet. Støtten udgår især fra de infektionsmedicinske klinikker, hvor patienterne følges. På alle klinikkerne er denne støtte oprustet ved nynormeringer. Men også de frivillige organisationer må nævnes her. De gør et godt arbejde. Organisationerne må derfor fortsat inddrages, også når der skal oprettes omsorgs- og støtteforanstaltninger.

Der må fortsat påregnes store udgifter til forebyggelse gennem information og stigende udgifter til sygdomsbehandling i de kommende år, udgifter, der skal afholdes af stat, amtskommuner og kommuner. Regeringen er indstillet på, at den statslige informationsindsats fortsat må sikres en høj prioritet. Effekten må samtidig nøje overvåges, kun derved sikres den bedste udnyttelse af ressourcerne. Tildeling af forskningsmidlerne til AIDS må også sikres en høj prioritet. Sundhedsstyrelsen vil i lighed med tidligere år komme med en redegørelse om AIDS-indsatsen og med forslag til de fremtidige initiativer. Der er, som det vil være kendt fra dagspressen, indhentet en lang række forslag fra interesserede grupper og institutioner. De skal nu behandles, bearbejdes og vurderes, og regeringen afventer derefter Sundhedsstyrelsens forslag til de fremtidige initiativer. Når Sundhedsstyrelsens vurdering foreligger, vil regeringen sammen med de kommunale organisationer og Københavns og Frederiksberg kommuner drøfte omfanget af den kommende indsats, hvordan indsatsen skal tilrettelægges, og hvordan den skal finansieres.

AIDS er en sygdom, vi i dag ikke kan helbrede. Derfor er AIDS en særlig udfordring for en offentlig indsats, men AIDS er også en særlig udfordring for hver enkelt. AIDS udfordrer til at tage seksuelle vaner og fordomme op til overvejelse, derfor er bekæmpelsen af AIDS en fælles opgave, der skal bygge på ansvarlighed og tolerance. Den indsats, der indtil nu er gjort, har vist, at alle i arbejdet med at bekæmpe AIDS har kunnet sætte sig sammen på tværs af organisatoriske skel og interesser for at løse den fælles opgave. Jeg vil gerne appellere til, at der fortsat kan være størst mulig bredde for den politiske basis for indsatsen mod AIDS, for det er den fælles indsats, der skal bekæmpe sygdommen.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret, vi fik her, og skal senere vende tilbage til enkeltheder i det.

Jeg vil godt ved starten af denne debat hæfte mig ved en enkelt ting, som der er grund til at glæde sig over, nemlig den brede enighed, der indtil nu har været her i Folketinget med hensyn til nogle grundholdninger og principper i forbindelse med bekæmpelse af AIDS. Det var det, hr. Henning Rasmussen var inde på i sin begrundelse, at man skal bygge på frivillighed, anonymitet, åben information samt, men ikke mindst, at enhver form for diskrimination skal undgås.

Sygdommen har været kendt i Danmark i en 5-6 år, og selv om der selvfølgelig har været foretaget en vis oplysningsindsats, og da ikke mindst i de sidste år, tager jeg den brede, politiske opbakning om debat om nye initiativer som udtryk for, at vi alle erkender, at man har været for langsom, at man har været for lidt udadfarende i sine initiativer, måske fordi man har haft svært ved helt at begribe rækkevidden og alvoren i denne sygdom.

Det er ørkesløst og i hvert fald ganske uden effekt at drøfte, om vi skulle have handlet anderledes. Vi må nu samle vore kræfter og vore ressourcer om at tilrettelægge en effektiv strategi for de kommende år. Vi mener i Socialdemokratiet, at det må være rimeligt at dele indsatsen op i tre grupper: Den forebyggende indsats, som skal forhindre videre spredning, en indsats over for de smittede og de sygdomsramte og endelig en forskningsindsats.

Når det drejer sig om forebyggelse, er vi måske ved det eneste punkt i AIDS-bekæmpelsen, hvor der er en vis grund til optimisme. Takket være forskning og øget viden ved vi i dag, at det kan lade sig gøre at forebygge smitte. Vi ved, at man ved forholdsvis enkle regler kan opnå sikker sex, både hos homo- og hos heteroseksuelle.

Når jeg siger enkle forholdsregler, er det på en måde en sandhed med modifikationer. De er nok fysisk enkle, først og fremmest anvendelse af kondomer, men de er til gengæld psykologisk komplicerede. Desværre er det at tale om de mere intime dele af seksuallivet stadig i vide kredse tabubelagt eller i